

KAPITOLA I.

VYHLÁŠENÍ VÁLKY

Co se týče války... je zábavné sledovat, jak malicherné důvody ji vyvolávají a z jak bezvýznamných příčin uhasíná; celou Asii zničila a pohltila válka kvůli pařížským milostným hrátkám.

MONTAIGNE (kniha druhá, kap. XII.)

„Počkej na mě, Klóbrci!“ hulákal Buřt, nesoucí knihy a sešity v podpaží.

„Tak sebou hoď, nemám na žvanění čas!“

„Je něco nového?“

„Třeba jo.“

„A co?“

„Tak pojd.“

A tak se Buřt připojil ke dvěma Hučkám, což byli jeho dva spolužáci, a všichni tři pak vyrazili směrem ke škole.

Bylo říjnové ráno. Nebe s obrovskými bouřkovými mraky uzavíralo obzor nad blízkými kopci a působilo, že krajina vypadala poněkud melancholicky. Švestky byly holé, jabloně žluté a listí ořešáků padalo k zemi klouzavým letem, nejprve pomalým, který se však náhle zrychlil, jakmile se úhel padání zostřil, takže pak listí připomínalo střemhlavý let krahujců. Vítr vál v poryvech. Vzduch byl vlhký a docela teplý. Monotónní hučení mlátiček znělo jako tlumená píseň, jež se však ve chvíli, kdy mlátička požírela snop, proměnila v truchlivé naříkání podobající se zoufalému sténání agónie nebo bolestnému jekotu.

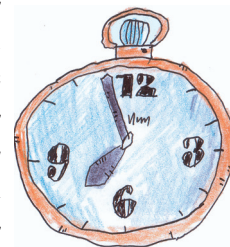
Léto právě končilo a nastával podzim.

Mohlo být tak osm hodin ráno. Slunce se smutně potulovalo za mraky a jakási úzkost, nezřetelná a nevysvětlitelná, tížila krajinu i vesnici.

Práce na polích skončila a už dva nebo tři týdny bylo vidět malé pasáčky, jak se po jednom či po skupinkách vracejí do školy. Kůži měli osmahlou

Buřt

*Mohlo
být tak
osm ráno*

o pět minut dřív

sluncem, byli opálení a neposlušné vlasy měli nakrátko ostříhané velkými nůžkami (stejnými, jaké se používaly na dobytek). Na sobě měli vlněné nebo plátěné kalhoty, sice na kolenou a na zadku záplatované, ale čisté, a haleny, po vyprání ještě celé ztuhlé, pouštěly v prvních dnech šedivou barvu, takže z nich měli všichni ruce špinavé jako ropuší pracky, jak říkali. Dnes se po cestách šourali, jako by měli nohy ztěžklé nevlídným počasím, ročním obdobím a smutnou krajinou.

Ale někteří, ti větší, už nicméně stáli na školním dvoře a živě tam spolu rozmlouvali. Starý Simon, učitel, s čepičkou naraženou do týla a s brýlemi posunutými na čelo, kde mu trčely nad očima, stál u dveří vedoucích na ulici. Hlídal vchod a huboval opozdilce. Přicházející chlapci smekali čepice, míjeli ho, procházeli chodbou a rozbíhali se po dvoře.

Oba Hučkové z Olšin a Buřt, který je doběhl cestou, nevypadali, že by je poznamenala ona jemná melancholie, kvůli níž ztěžkl krok jejich spolužáků.

Na rozdíl od ostatních dnů tu byli nejmíň o pět minut dřív, a když je starý Simon spatřil, honem vytáhl kapesní hodinky a přiložil si je k uchu, aby se ujistil, že jdou dobře a že nepromeškal začátek vyučování.

Tři kamarádi se starostlivými výrazy v obličejích vběhli na dvůr a okamžitě zamířili na čtvercový plácek vzadu za záchodky, chráněný domem souseda, kterému se říkalo starý Gugu. Většina starších spolužáků už tam byla.

Byl tu Lebrac, vůdce, kterému se někdy říkalo Velkej rapl; jeho první pobočník Camu, nebo Camus, Hejl, který svou přezdívku získal proto, že se proslavil jako mistr v lezení na stromy a ve vybírání hýlích hnízd, byl tam Gambetta z Vršku, jehož otec byl zarytý republikán, syn revolucionáře z osmačtyřicátého, jenž skutečně bojoval s Gambettou; byl tam Cinkl, který ve škole vždycky všechno uměl, a Tyčka a šilhavý kluk, jemuž se říkalo Pidlovokej, protože se otáčel na stranu, když se na vás chtěl podívat zpřima; byl tam Hlavoun, nebo taky Hlavoš, s velikou hlavou, zkrátka byli tam nejsilnější kluci z vesnice a diskutovali o vážné věci.

Příchod obou Hučků a Buřta jejich diskusi nepřerušil. Nově příchozí byli evidentně o všem informováni. Byla to samozřejmě stará záležitost, a tak

se okamžitě zapojili do rozhovoru a vnesli do něj fakta a důležité argumenty.

Všichni zmlkli.

Starší z Hučků, kterému se říkalo Klóbrc, aby ho odlišili od jeho mladšího bratra Klobouka, nebo Klóbrčka, promluvil takto:

„Hele, když jsme s bráchou přišli k Menelotovejmu, najednou se u hlináku Jeana-Baptista vobjevili Velraňáci a začali řvát jako bejci, házeli po nás kamení a hrozili nám klackama. Nadávali nám, že jsme pitomci, srabi, zloději, čuňata, lumpové, hovňousi, impotenti, haj...“

„Impotenti,“ zopakoval Lebrac zamračeně. „Co jste jim na to vodpověděli?“

„Radši jsme s bráchou zdrhli, protože byli v převaze. My byli dva, zatímco jich nejmíň třináct. Určitě by nás zmydlili.“

„Tak voni nám říkaj impotenti!“ opakoval velký Hejl, očividně šokovaný, dotčený a rozrušený touto nadávkou, která patřila jim všem, protože Velraňáci na oba Hučky samozřejmě zaútočili jen proto, že patřili k Loverňákům a chodili do stejné školy.

„No jo,“ pokračoval Klóbrc, „já vám povídám, že jestli nejsme poserové, srápci a podržkařata, ukážeme jim, kdo je tu impotent!“

„A co je to vlastně ten impotent, co, Tyčko?“

Tyčka se zamyslel.

„Impotent... Imbecil bych věděl. Idiot taky, to říkaj všichni, ale impotent... impotent...“

„Musí to bejt něco hroznýho,“ skočil mu do řeči Klóbrček, „protože když jsem se včera kočkoval s naším sládkem Narcisem, řek jsem mu, že je impotent, abych viděl, co to s ním udělá. Jenomže jsem si nevšim, že zrovna jde kolem táta, a ten mi hned vrazil pár facek. Takže...“

Byl to nezvratný důkaz a všichni to tak cítili.

„Propánakrále, tak vo tom musíme přestat kecat a musíme se hned pomstít,“ uzavřel diskusi Lebrac. „Co si vo tom myslíte vy?“

„Vypadněte vocaď, pochcánkové,“ vybafl Buřt na menší kluky, kteří se k nim přidali a chtěli také poslouchat.

Impotenti!!!

